

IV U 136/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Joanna Wardak
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu 26 maja 2021 roku w S. na posiedzeniu niejawnym

odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z 13 stycznia 2020 roku, numer (...) - (...)

o prawo do zasiłku chorobowego

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. M. prawo do zasiłku chorobowego od 26 września 2019 roku do 16 stycznia 2020 roku,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz A. M. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

IV U 136/20

UZASADNIENIE

Stanowiska stron.

Decyzją z 13 stycznia 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. M. prawa do zasiłku chorobowego od 26 września 2019 roku do 16 stycznia 2020 roku.

Pełnomocnik ubezpieczonej domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie A. M. prawa do zasiłku chorobowego od 26 września 2019 roku do 16 stycznia 2020 roku oraz zasądzenia od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pełnomocnik organu rentowego domagała się oddalenia odwołania.

Stan faktyczny.

A. M. była niezdolna do pracy w następujących okresach:

- od 12 do 17 marca 2018 roku z powodu choroby oznaczonej numerem J06,
- od 18 marca do 10 czerwca 2018 roku i od 12 czerwca do 9 września 2018 roku z powodu choroby oznaczonej numerem G54, tj. choroby zwyrodnieniowej odcinka szyjnego i lędźwiowego

W okresie od 10 września 2018 roku do 4 września 2019 roku A. M. miała przyznane świadczenie rehabilitacyjne z powodu choroby zwyrodnieniowej odcinka szyjnego i lędźwiowego.

Następnie A. M. świadczyła pracę od 5 do 25 września 2019 roku.

A. M. ponownie była niezdolna do pracy od 26 września 2019 roku do 16 stycznia 2020 roku z powodu choroby oznaczonej numerem F32, tj. ciężkiego epizodu depresyjnego bez objawów psychotycznych.

Stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: dokumentacji medycznej (k. 25, 26, 27, 28, 34, 42 i 58-66), zeznań ubezpieczonej A. M. (nagranie z 31 lipca 2020 roku 00:04:30-00:17:55), opinii biegłych sądowych neurolog J. S., psychiatry B. G. i psychologa L. S. (k. 73-77 i 97) oraz dokumentów znajdujących się w aktach rentowych.

Ocena dowodów i ocena prawna.

Odwołanie pełnomocnika ubezpieczonej okazało się zasadne.

Zgodnie z art. 8 ustawy z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 870 z późn. zm.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Z kolei z art. 9 ustawy wynika, że do okresu zasiłkowego wlicza się;

- a) wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy,
- b) w przypadku przerw wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej niezdolności do pracy a powstaniem ponownej nie przekracza 60 dni.

W przedmiotowej sprawie sporna okazała się okoliczność otwarcia nowego okresu zasiłkowego, a w konsekwencji nabycia przez ubezpieczoną prawa do zasiłku chorobowego. W celu ustalenia tej okoliczności sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych neurologa, psychiatry i psychologa.

W sporządzonej opinii pisemnej biegli wyjaśnili, że niezdolność ubezpieczonej do pracy od 12 marca 2018 roku do 4 września 2019 roku została spowodowana schorzeniem neurologicznym w postaci przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa odcinka C i L/S. Z kolei niezdolność do pracy od 26 września 2019 roku do wywołała choroba psychiczna w postaci ciężkiego epizodu depresyjnego bez objawów psychotycznych. W ocenie biegłych były to dwie różne choroby. Dodatkowo biegli wskazali, że z dokumentacji medycznej nie wynika, aby w okresie „zasiłku chorobowego od lekarza neurologa” powodem niezdolności do pracy ubezpieczonej były również objawy depresyjne. W okresie niezdolności do pracy spowodowanej schorzeniami kręgosłupa istniały objawy depresyjne, ale stopień ich nasilenia nie powodował niezdolności do pracy.

Sąd zgodził się z opiniami biegłych. Sposób umotywowania postawionych przez nich wniosków pozwolił na przejrzyste zapoznanie się z wyrażonymi w nich stanowiskami. Opinia główna i uzupełniająca okazały się jasne, logicznie uzasadnione i przez to zrozumiałe. Twierdzenia biegłych poparte zostały rzeczową i spójną argumentacją pozwalającą na kontrolę zasadności ich stanowiska. Ostatecznie żadna ze stron nie miała na nich uwag.

Zdaniem sądu od 26 września 2019 roku należało liczyć nowy okres zasiłkowy. Niezdolność do pracy trwająca od tego dnia była spowodowana chorobą psychiczną. Była to zupełnie inna choroba niż ta, która wywołała niezdolność do pracy ubezpieczonej trwającą do 4 września 2019 roku. Nadto w okresie między jedną a drugą niezdolnością do pracy, tj. od 5 do 25 września 2019 roku, ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy, gdyż ją świadczyła. Zatem nowy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy rozpoczął się od 26 września 2019 roku i obejmował sporny okres zasiłkowy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc, sąd uznał decyzję organu rentowego za nieprawidłową i zmienił ją zgodnie z żądaniem ubezpieczonej.

Koszty procesu.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc) sąd obciążył organ rentowy kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez ubezpieczoną. Ich wysokość (180 złotych) sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.).